

Engelliler Hiçbir Şeye Engel Değildir

— Aşkın Maşuku · 16 Mayıs 2016

Görölmeye değer şeyleri de görölmemesi gerekenleri de gördüm. Ancak benim için asıl imtihan o kazayla başladı. Bir arabanın çarpmasıyla başladı herşey. Yani bir kazayla gözlerimi yitirdim. Eşim ve çocuklarım beni bu halimle de seviyorlar biliyorum ama yine de bu durumu kabullenemiyorum. Çünkü artık mesleğimi yapamayacak, öğrencilerimiz mezun edemeyecektim. Çocuklarımı parka götürüp oynatamayak, eşimle birlikte eskisi gibi dolaşamayacaktım.

Ben artık hiçbir şeydim. Şey ben kimim değil mi? Size kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Mesut... Herkes beni Mesut Hoca olarak tanır. Mutlu olan, öğrencilerine her ne olursa olsun gülmeyi emreden Mesut Hoca...

İnsan bazen gülmekten nefret edermiş. Ben aşağı yukarı bir senedir gülmenin ne olduğunu unuttum. Çünkü hiçbir şeyi göremiyorum. Ne yöne dönsem, ne tarafa baksam hep bir karanlıkla karşı karşıya geliyorum. Gözlerimi açtığım her sabah hayata olan nefretimi haykırıyorum. Sanki gözlerimi hayat almış gibi hayata kızıyorum.

Tanınmış, bilinmiş, başarılı bir öğretmenin geldiği şu duruma bakın: Ben çalışmadığım için eşim çalışmaya başladı. Eşimin aldığı maaş da geçinmeye yetmiyordu. Artık çocuklarımı da okula ben götürüyordum. Kim bilirdi bizim bu hale geleceğimizi.

Bir asalak gibi yaşıyordum adeta. Hiçbir işe yaramıyordum. Yemekten, içmekten ve yatmaktan başka yaptığım bir şey yoktu. İsmim Mesut ancak adımın hakkını veremiyordum. Hep mutsuzdum. Sevinç yanıma bile uğramıyordu.

Artık dayanamıyordum. Geride bütün sevdiklerimi bırakmayı göze alarak çıktım yola. Bütün sevdiklerimi yalnız bırakıyordum. Terketmeyi koyarak aklıma, çıktım yola. O an hiçbir şey düşünmüyordum. Çünkü ölüm bile kötü değildi benim için. Nereye gideceğimi düşündüm önce. Nereye gidebilirdim ki bu halimle. İlk aklıma gelen yer çocuklarla gittiğimiz park oldu. Yolunu bildiğim için elimdeki değnek yardımıyla parka vardım. Yürürken kaldırımın kenarına takılıp düştüm. Ben kalkmaya çalışırken kolumdan biri tuttu. Bana "Hocsm iyi misiniz?" dedi. Sesi tanıdık geliyordu. Ama kim olduğunu bilememiştim. Beni parktaki bankalardan birine oturttu. Konuşunca anladım ki bundan yıllar önce mezun ettiğim öğrencilerimden bir tanesiymiş bana yardım eden, beni yerden kaldıran.

Aramızda bir sohbet başladı. Benim bu hale geldiğimi öğrenince çok üzüldüğünü, ses tonundan anlamıştım. Bir öğretmenin halinden ancak onun gibi bir öğretmen anlardı. Öğrencim de benim halimi gayet iyi anlıyordu sanki. Çünkü o da bir öğretmendi. Onunla konuştuğumda rahatladığımı hissediyordum. Öğrencimin yanında küçük bir kız çocuğu varmış. Ben göremediğimiz için öğrencim söyledikten sonra farkettim o kız çocuğunu. Tıpkı benim gibi o kızın da gözleri görmüyormuş. O kız, öğrencimin eğitim verdiği kurumda, herşeye rağmen hayata ümitle bakmayı başarabilen bir öğrenciymiş sadece. Ben öğrencimin öğretmen olarak mezun olduğunu sanıyordum. Ancak o bir yardım kurumunda engelli çocuklara eğitim veriyormuş diğer gönüller gibi. Merak etmişim doğrusu neden öğretmenliğe devam etmediğini. O da tek tek anlatmaya başladı. Okuldan ayrıldığından kısa bir süre sonra gerçekleşen bir

depremde annesini ve babasını kaybetmiş. Kendisinin de kolu kopmuş. Ben fark etmemiştim beni kaldırırken iki koluyla değil bir koluyla kaldırdığını. İşte yaşadığı bu acıdan sonra kendisi gibi engelli öğretmenlerin engelli öğrencilere eğitim verdiği kurumda çalışmaya başlamış. Yüreğim burkulmuştu. Canım yanmış, dilim tutulmuştu. Ben ölmeyi meylederken, engeline rağmen öğrencim, eğitim vermeye devam ediyordu. Utanıyordum hem de çok utanıyordum. Ben niyetimin bile belli olmadığı yolda giderken öğrencim karşıma bir güneş gibi çıktı. Ve yanlışımlı o bana bu yaşında öğretti.

Bundan sonra bende öğrencim gibi engelli olan çocuklara eğitim verecektim. Hissediyordum hayatım sonunda erişilmez huzura giriyordu. Şimdi anlıyorum ki engellilerin bile önüne çıkan engeller asla aşılmaz değildir. Artık hayata umutlu gözlerle bakıyordum.

Benim adım Mesut ve ben artık hep mesutum...